

**ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน  
ที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาแบดมินตัน  
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย**  
**Effect of Physical Education Learning Management  
with Peer-to-Peer on Serve Skills in Badminton Course  
of Upper Secondary School Students**

ณัชชาภัทร ยุระหาร<sup>1,\*</sup>, สุนันทา ศรีศิริ<sup>2</sup> และ พิมพา ม่วงศิริธรรม<sup>3</sup>

Natchapat Yurahan<sup>1,\*</sup>, Sununta Srisiri<sup>2</sup> and Pimpa Mungsirithum<sup>3</sup>

(วันรับบทความ : 16 ธันวาคม 2565/วันแก้ไขบทความ : 25 ธันวาคม 2565/วันตอบรับบทความ : 26 มกราคม 2566)

(Received Date : Dec 16<sup>th</sup> 2022, Revised Date : Dec 25<sup>th</sup> 2022, Accepted Date : Jan 26<sup>th</sup> 2023)

**บทคัดย่อ**

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการส่งลูกแบดมินตันของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติที่มีต่อทักษะการส่งลูกแบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ปีการศึกษา 2565 จำนวน 84 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 2 ห้องเรียน ที่มีค่าเฉลี่ยของทักษะการส่งลูกใกล้เคียงกันเป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 42 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มควบคุม 42 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.84 สื่อวิดิทัศน์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.91 แบบทดสอบทักษะการส่งลูกประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะการส่งลูกยาวหน้ามือ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.84 และมีประสิทธิภาพ ( $E_1/E_2$ ) เท่ากับ 78.13/76.83 และแบบทดสอบทักษะการส่งลูกสั้นหลังมือ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.92 และมีประสิทธิภาพ ( $E_1/E_2$ ) เท่ากับ 76.02/77.64 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลทางสถิติ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที่

ผลการวิจัยพบว่า (1) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลอง มีทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติหลังการทดลอง มีทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะการส่งลูกดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน และ (4) ความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวม อยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย=4.45)

**คำสำคัญ :** การจัดการเรียนรู้พลศึกษา, เพื่อนช่วยเพื่อน, ทักษะการส่งลูกแบดมินตัน, นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

<sup>1,2,3</sup> คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ Email: natchapat.yurahan@g.swu.ac.th

<sup>1,2,3</sup> Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

<sup>1</sup> Email: natchapat.yurahan@g.swu.ac.th

<sup>2</sup> Email: sununts@g.swu.ac.th

<sup>3</sup> Email: pimpa@g.swu.ac.th

\* ผู้ติดต่อหลัก Email: natchapat.yurahan@g.swu.ac.th

\* Corresponding author Email: natchapat.yurahan@g.swu.ac.th

## Abstract

The purposes of this research were; 1) to study the effect of physical education learning management with peer-to-peer on serve skills in badminton course of upper secondary school students and 2) to compare of the effect of peer-to-peer physical education learning management with a conventional instruction on serve skills in badminton course of upper secondary school students. The samples group were students in Mathayomsuksa 4 at Bansuan Jananusorn School, the first semester of the academic year 2022 was 84 people. The researcher used a purposive sampling method for 2 classrooms with similar averages of delivery skills as a sample group and divided into an experimental group of 42 subjects who received peer-to-peer physical education management. The control group, 42 subjects, received conventional instruction learning management. The research instrument for this research included; lesson plan in physical education management with peer-to-peer and normal with an index of item objective congruence of 0.84, video media with an index of item objective congruence of 0.91, serve skills test include; 1) forehand long serve test with an index of item objective congruence of 0.84 and the effectiveness of 78.13/76.83 2) backhand short serve test with a reliability of 0.92 and the effectiveness of 76.02/77.64. The data were analyzed to find the mean, standard deviation and t-test.

The research findings were as follows; 1) the experimental group who received of physical education learning management with peer-to-peer after the 8 week had better on serve skills than before the experiment at significant level of 0.05 2) the control group who received of physical education learning management with normal after the 8 week had better on serve skills than before the experiment at significant level of 0.05 3) after the 8 week of experiment, the experimental group had better on serve skills than the control group at significant level of 0.05, the pre-test was no different and 4) the experimental group had a mean score of satisfaction with of physical education learning management with peer-to-peer after the experiment was 4.45 at a high level.

Keyword : Physical Education Learning Management, Peer-to-Peer, Serve skills, Secondary school students

## บทนำ

“เพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer-To-Peer) มีแนวความคิด ที่เชื่อว่า คนกับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว มักจะมีอิทธิพลต่อกันเสมอ การเรียนรู้ของคนมักจะเกิดขึ้นจากการสังเกตและเลียนแบบ ซึ่ง Auttawutikul (2008) กล่าวว่า โดยอาศัยจุดจำพฤติกรรม ปฏิกริยาต่าง ๆ ความน่าเชื่อถือของตัวแบบ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง โดยเป็นการเรียนที่มุ่งเน้นช่วยเหลือผู้เรียนผ่านการสอน การดูแล พุดคุย ของกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนที่อาจจะอยู่ในช่วงวัยเดียวกันหรือวัยที่มากกว่าก็ได้ ซึ่งการสอนอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีครูผู้สอนกำกับดูแล ให้คำปรึกษาและเื้ออำนวยการ และยังมีแนวคิดว่า การสอนวิธีนี้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนรู้ช้าเรียนรู้ได้เร็วและเข้าใจง่ายขึ้น จากการสื่อสาร ถ่ายทอดเนื้อหา ของวัยใกล้เคียงกัน (Phoodeetip, 2009)

กีฬาแบดมินตันเป็นหนึ่งในกีฬาที่มีความนิยมอย่างแพร่หลาย มีการจัดแข่งขันทั้งในและนอกประเทศ หลากหลายรายการ และเป็นอีกหนึ่งกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง จึงถือเป็นอีกหนึ่งกีฬาที่นิยมเพิ่มขึ้นในหมู่เยาวชนของไทย ในการแข่งขันกีฬาแบดมินตันสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ประเภทเดี่ยว เป็นการแข่งขันที่มีผู้เล่นฝ่ายละ 1 คน ผู้เล่นจะเริ่มเล่นในสนามด้านขวา เมื่อยังไม่มียกคาะแนหรือมีคาะแนเป็นเลขคู่ และจะเล่นในสนามด้านซ้าย เมื่อมีคาะแนเป็นเลขคี่ โดยมีพื้นที่ของสนามในการแข่งขัน ด้านข้างสนามจะใช้เส้นนอกบริเวณเส้นด้านในสนาม ด้านหลังสนามจะใช้เส้นนอกบริเวณเส้นนอกสุดของสนาม และในการแข่งขันประเภทเดี่ยวมักจะมีคาะแนส่งลูกไปยังบริเวณด้านหลังของสนาม โดยนิยมจับไม้แบบหน้ามือ 2) ประเภทคู่ เป็นการแข่งขันที่มีผู้เล่นฝ่ายละ 2 คน ผู้เล่นจะส่งลูกและรับลูกในสนามด้านขวา เมื่อผู้เล่นยังไม่มียกคาะแนหรือมีคาะแนเป็นเลขคู่ และจะส่งลูกและรับลูกในสนามด้านซ้าย เมื่อผู้เล่นมีคาะแนเป็นเลขคี่ โดยมีพื้นที่สำหรับการส่งลูกด้านข้างสนามจะใช้เส้นนอกสุดของสนาม ส่วนด้านหลังสนามจะใช้เส้นด้านในสุดของสนาม ซึ่งฝ่ายส่งลูกจะต้องส่งลูกให้ตกอยู่ในบริเวณนี้ จึงจะถือว่าเป็นลูกดี ส่วนพื้นที่ของการตกของลูกหลังการรับ-ส่งลูกแล้ว ด้านข้างสนามจะใช้เส้นนอกบริเวณเส้นนอกสุดของสนาม ด้านหลังสนามจะใช้เส้นนอกบริเวณเส้นด้านในสุดของสนาม และในการแข่งขันประเภทคู่จะมีคาะแนส่งลูกไปยังบริเวณใกล้กับเส้นส่งลูก โดยนิยมจับไม้แบบหลังมือ โดยกีฬาแบดมินตันมีทักษะพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) การใช้เท้าและการเคลื่อนที่ 2) การเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อตีลูก 3) การตีลูก 4) การรับ-ส่งลูก 5) การปล่อยลูกด้วยมือและปล่อยลูกด้วยแร็กเกต (Thailand, 2015) ซึ่งผู้เล่นมีความจำเป็นที่ต้องฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้เกิดความชำนาญ เพื่อจะส่งผลทำให้มีการเล่นแบดมินตันที่ดี และเกิดการพัฒนาต่อตนเองทั้ง 4 มิติ ได้แก่ 1) ด้านร่างกาย ช่วยให้เกิดกล้ามเนื้อแข็งแรง ทำงานอย่างสมดุล และเพิ่มทักษะความคล่องแคล่วว่องไวในการเคลื่อนไหว 2) ด้านอารมณ์และจิตใจ ช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อกีฬาช่วยลดความเครียดก่อให้เกิดความผ่อนคลาย จิตใจร่าเริงแจ่มใส เป็นผู้มีน้ำใจ และเป็นผู้มีอารมณ์อย่างมั่นคง 3) ด้านสังคม ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์และมิตรภาพที่ดี รู้จักเสียสละ และช่วยให้เกิดผู้นำและผู้ตามที่ดี 4) ด้านสติปัญญา ช่วยการใช้ความคิด การใช้ไหวพริบในการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดและรวดเร็ว

จากความนิยมของกีฬาแบดมินตันที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้แบดมินตันถูกนำไปเป็นสื่อการสอนในรายวิชาพลศึกษาที่หลากหลายระดับชั้น เช่นเดียวกับ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาโดยกำหนดให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กีฬาแบดมินตันเป็นสื่อกำหนดไว้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมีผู้วิจัยที่ได้รับหน้าที่เป็นครูผู้สอน และพบปัญหาว่า 1) วิชาพลศึกษามีเวลาเรียน 1 คาบเรียน/สัปดาห์ 2) จำนวนนักเรียน 40 – 45 คนต่อห้องเรียน ครูผู้สอนดูแลไม่ทั่วถึง 3) พื้นฐานทักษะกีฬาแบดมินตันแตกต่างกัน ทำให้บางคนเรียนรู้ช้า ขาดความสนใจ ปฏิบัติทักษะไม่ได้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะต่ำ โดยเฉพาะทักษะการส่งลูก ที่มีความสำคัญในการเริ่มเล่นระยะแรกของการแข่งขันหรือการเล่นแบดมินตัน พบว่า นักเรียนไม่สามารถส่งลูกเพื่อเข้าเล่นได้ ส่งผลทำให้การเล่นเกิดความไม่ต่อเนื่องและขาดความสนุกสนาน ดังนั้นการจัดการเรียนโดยมีครูผู้สอนเพียงคนเดียวในการถ่ายทอดความรู้นั้น ไม่สามารถดูนักเรียนได้อย่างทั่วถึงและไม่สามารถช่วยพัฒนานักเรียนที่เรียนรู้ช้าและไม่ทันเพื่อนให้เข้าใจ สามารถปฏิบัติทักษะอย่างถูกต้องภายในเวลา 1 คาบเรียนได้ ซึ่งอาจนำไปสู่การทำให้เด็กเกิดการเบื่อหน่ายในทักษะที่เรียนได้ (Funchian, 2018)

จากการทบทวนเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีการนำรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้สอนในรายวิชาต่าง ๆ ในหลากหลายระดับชั้น และจากผลการศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะสื่อสารทักษะทางสังคม มีการพัฒนาไปในทิศทางที่ดี รวมทั้งผู้เรียนถูกเข้าถึงและได้รับการช่วยเหลือในทักษะนั้น ๆ

ตั้งที่ Chanthani (2016) ได้จัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในทักษะการตะพื้นฐานของกีฬาเทควันโด พบว่ากลุ่มทดลองมีทักษะการตะพื้นสูงกว่ากลุ่มปกติ รวมทั้งมีทัศนคติในทางบวก และประกอบกับการศึกษาของ Ninlakan (2009) เรื่อง ผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการตีลูกซอฟท์บอล พบว่า การให้ผลย้อนกลับ (feedback) ร่วมกับการบันทึกผลหลังฝึก ทำให้นักเรียนได้ทบทวนการแสดงทักษะของตนเองหลังจากการฝึก เหมือนกับได้ฝึกอีกครั้งหนึ่ง ทำให้นักเรียนรู้ข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับใช้ในครั้งต่อไป จนกระทั่งเกิดทักษะที่ถูกต้องที่สุด และทำให้มีทักษะหลังการฝึกดีขึ้น และพบว่ายังไม่มีการนำผลย้อนกลับ (feedback) กับการบันทึกผลหลังการฝึกมาใช้ร่วมกับการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาเบดมินตัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้ตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญของทักษะการส่งลูกในรายวิชาเบดมินตัน จึงสนใจศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อนำมาพัฒนารูปแบบการเรียนในรายวิชาเบดมินตันให้เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แก้ไขปัญหาในชั้นเรียน และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนในรายวิชาพลศึกษาหรือรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาเบดมินตันของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาเบดมินตันของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

### สมมติฐานการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลอง หลังการทดลองดีกว่าก่อนทดลอง
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลอง หลังทดลองดีกว่ากลุ่มควบคุม

### ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร: นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) จำนวน 584 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง: กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ที่เรียนวิชาเบดมินตัน จำนวน 84 คน โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ด้วยการจับฉลาก จำนวน 2 ห้องเรียน ที่มีค่าเฉลี่ยของทักษะการส่งลูกใกล้เคียงกัน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 42 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 42 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
  - 3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
  - 3.2 ตัวแปรตาม คือ 1) ทักษะการส่งลูก จำนวน 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการส่งลูกยาวหน้ามือ และทักษะการส่งลูกสั้นหลังมือ 2) ความพึงพอใจของนักเรียน

## วิธีการดำเนินการวิจัย

### 1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ใช้กับกลุ่มทดลอง และแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ใช้กับกลุ่มควบคุม โดยมีวิธีการจัดการจัดการเรียนรู้ในตารางเรียน 1 คาบเรียน/สัปดาห์ เวลา 50 นาที และจัดการเรียนรู้นอกตารางเรียน 2 ครั้ง/สัปดาห์ เวลา 30 นาที รวมทั้งหมด 8 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยผ่านการตรวจพิจารณาตรวจหาดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 และมีค่าประสิทธิภาพ ( $E_1/E_2$ ) ของการส่งลูกยวหน้ามือ เท่ากับ 78.13/76.83 และการส่งลูกสั้นหลังมือ เท่ากับ 76.02/77.64 เทียบกับเกณฑ์ 75/75 2) สื่อการสอน ประเภท สื่อวีดิทัศน์ (คลิปวิดีโอ) โดยในการวิจัยครั้งนี้มีสื่อวีดิทัศน์แบบฝึกทักษะการส่งลูก จำนวน 8 แบบฝึกหัด โดยผ่านการตรวจพิจารณาตรวจหาดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 ท่าน แบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาพลศึกษา จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.91 และผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.91

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1) แบบทดสอบทักษะการส่งลูกยวหน้ามือและแบบประเมินทักษะการส่งลูกยวหน้ามือ 2) แบบทดสอบทักษะการส่งลูกสั้นหลังมือและแบบประเมินทักษะการส่งลูกสั้นหลังมือ โดยผ่านการตรวจพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.84 และ 0.92 ตามลำดับ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 12 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.91

### 2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีขั้นตอนการทดลอง ดังนี้

2.1 จัดปฐมนิเทศนักเรียน เพื่อชี้แจงและทำความเข้าใจถึงวิธีการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของการเรียน และการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้

2.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มและเป็นแบบวัดผลก่อนการทดลอง

2.3 กลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เป็นเวลา 18 สัปดาห์

2.4 กลุ่มทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ และใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เป็นเวลา 10 สัปดาห์

2.5 ทำการทดสอบหลังการทดลอง

2.6 ทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในกลุ่มทดลอง โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 12 ข้อ

### 3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยคะแนน ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยใช้ค่าที (paired sample t-test)

3.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าที (independent t-test )

3.4 วิเคราะห์ผลความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

### ผลการวิจัย

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยคะแนน ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

**ตารางที่ 1** คะแนนค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะการส่งลูก ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มทดลอง	42	13.00	1.87	42	19.62	1.50
กลุ่มควบคุม	42	13.00	2.10	42	17.02	1.84

จากตารางที่ 1 พบว่า ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการส่งลูกเท่ากับ ( $\bar{X} = 13.00$  S.D. = 1.87 ) หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการส่งลูกเท่ากับ ( $\bar{X} = 19.62$  S.D. = 1.50) ส่วนก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการส่งลูกเท่ากับ ( $\bar{X} = 13.00$  S.D. = 2.10) หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการส่งลูกเท่ากับ ( $\bar{X} = 17.02$  S.D. = 1.84)

2.เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยใช้ค่าที (paired sample t-test)

**ตารางที่ 2** ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	t	p
<u>กลุ่มทดลอง</u>					
ก่อนการทดลอง	42	13.00	1.87	-41.45*	0.00
หลังการทดลอง	42	19.62	1.50		

\*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**ตารางที่ 2 (ต่อ)**

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	S.D.	t	p
<u>กลุ่มควบคุม</u>					
ก่อนการทดลอง	42	13.00	1.49	-19.28*	0.00
หลังการทดลอง	42	17.02	1.84		

\*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกหลังการทดลอง ( $\bar{X}$  กลุ่มทดลอง= 19.62, S.D. = 1.50,  $\bar{X}$  กลุ่มควบคุม= 17.02, S.D. = 1.84) ดีกว่าก่อนการทดลอง ( $\bar{X}$  กลุ่มทดลอง= 13.00, S.D. = 1.87,  $\bar{X}$  กลุ่มควบคุม= 13.00, S.D. = 1.49) สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติช่วยให้เด็กนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติ หลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลอง

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าที ( independent t-test )

**ตารางที่ 3** ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{x}$	S.D.	t	p
<u>ก่อนทดลอง</u>					
กลุ่มทดลอง	42	13.00	1.87	0.00	1.00
กลุ่มควบคุม	42	13.00	2.10		
<u>หลังทดลอง</u>					
กลุ่มทดลอง	42	19.62	1.50	7.08*	0.00
กลุ่มควบคุม	42	17.02	1.84		

\*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มทดลอง ( $\bar{X}$  = 19.62, S.D. = 1.50) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ( $\bar{X}$  = 17.02, S.D. = 1.84) สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้



พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะการส่งลูกตีกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ส่วนก่อนการทดลองไม่พบความแตกต่าง

4.วิเคราะห์ผลความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

**ตารางที่ 4** ค่าเฉลี่ยของคะแนนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของกลุ่มทดลอง (n=42)

ประเด็นคำถาม	$\bar{x}$	S.D.	ความพึงพอใจ
1.ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน	4.57	0.50	มากที่สุด
2.เนื้อหาที่สอนทันสมัยนำไปใช้ได้จริง	4.48	0.55	มาก
3.กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน	4.48	0.51	มาก
4.กิจกรรมการเรียนสนุกและน่าสนใจ	4.40	0.59	มาก
5.กิจกรรมการเรียนมีความหลากหลายและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	4.31	0.72	มาก
6.ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม	4.55	0.63	มากที่สุด
7.ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล	4.52	0.71	มากที่สุด
8.ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามปัญหา	4.48	0.63	มาก
9.สื่อวีดีโอสามารถกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนมากขึ้น	4.43	0.67	มาก
10.ผู้เรียนสามารถนำสื่อวีดีโอกลับมาทบทวนได้อีก	4.36	0.66	มาก
11.นักเรียนนำความรู้จากวิชานี้ไปใช้ในการเล่นแบดมินตันได้	4.38	0.70	มาก
12.นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน	4.45	0.71	มาก
รวม	4.45	0.71	มาก

จากตาราง 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 4.45 คะแนน มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า มีข้อ 1, 6 และ 7 มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.57, 4.55 และ 4.52 คะแนน ตามลำดับ ส่วนข้อ 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12 มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.48, 4.48, 4.40, 4.31, 4.48, 4.43, 4.36, 4.38 และ 4.45 คะแนน ตามลำดับ



## สรุป

1. คะแนนทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 19.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.10 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 17.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.84
2. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ มีทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ มีทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. หลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ( $\bar{X} = 19.62$ , S.D. = 1.50) ดีกว่ากลุ่มควบคุม ( $\bar{X} = 17.02$ , S.D. = 1.84) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน
5. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลองเท่ากับ 4.45 อยู่ในระดับมาก

## อภิปรายผล

1. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกหลังการทดลองดีกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 1 และวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถช่วยให้นักเรียนมีทักษะการส่งลูกดีขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้การเรียนรู้แบบนักเรียนกลุ่มเก่งช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มอ่อน โดยการรวมกลุ่มด้วยความสมัครใจของนักเรียน ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่คอยช่วยเหลือกันและกัน และในการจัดการเรียนรู้นักเรียนแต่ละคนต้องอดคิดปวิติโอหลังการฝึกแบบฝึกหัดนั้น ๆ และแลกเปลี่ยนความถูกต้องของทักษะภายในสมาชิกกลุ่ม เพื่อให้ได้รู้ข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับปรุงจนกระทั่งเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องที่สุด ก่อนที่จะส่งให้กับครูผู้สอน จึงเป็นเหตุทำให้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาทักษะการส่งลูกหลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับ Ninlakan (2009) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการตีลูกซอฟท์บอล พบว่า การให้ผลย้อนกลับสามารถช่วยพัฒนาทักษะการตีลูกซอฟท์บอลของกลุ่มทดลองให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยการใช้ผลย้อนกลับที่เป็นภาพถ่ายเปรียบเทียบกับภาพต้นแบบ ประกอบกับการบันทึกหลังการฝึก ทำให้กลุ่มทดลองมีการทบทวนการแสดงทักษะของตนเองหลังจากการฝึก เสมือนกับได้ฝึกอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้กลุ่มทดลองได้รู้ข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับใช้ในครั้งต่อไป จนกระทั่งเกิดทักษะที่ถูกต้องที่สุด และหลังการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีทักษะการตีลูกซอฟท์บอลหลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลอง

2. กลุ่มควบคุมหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติตามแบบคู่มือคู่มือเป็นหลัก และเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยได้มีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อให้ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ซึ่งในการแบ่งกลุ่มจะ

ให้นักเรียนจับกลุ่มกันเองตามความสมัครใจ มีอิสระในการเลือกกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความสบายใจในการทำงานร่วมกันและเกิดความพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม จึงส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการดีขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้วิธีการสอนพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ชั้นเตรียม ชั้นสอน ชั้นฝึก ชั้นนำไปใช้ และชั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ โดยชั้นสอนกับชั้นฝึกถือเป็นชั้นที่สำคัญที่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนักเรียนต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาความรู้เพื่อนำไปสู่การลงมือกระทำ การฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง โดย Pienchop (2018) กล่าวว่า การที่เกิดความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ต่าง ๆ ต้องผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง การสอนที่นักเรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

3. หลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีทักษะการส่งลูกตีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถพัฒนาทักษะการส่งลูกของกลุ่มทดลองให้เพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ อาจด้วยปัจจัยดังนี้ 1) การจัดกลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลอง เป็นการจับกลุ่มโดยภายในกลุ่มทุกกลุ่มจะมีนักเรียนที่เก่งกว่าซึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครูในการให้ความช่วยเหลือเพื่อน ๆ ซึ่งการได้มาของกลุ่มจะเป็นการเลือกกลุ่มด้วยความสมัครใจ ส่วนการจัดกลุ่มของกลุ่มควบคุม เป็นการจับกลุ่มอย่างอิสระ ตามความสมัครใจของนักเรียน ซึ่งการเลือกกลุ่มด้วยความสมัครใจจะส่งผลทำให้นักเรียนเกิดความสบายใจและมีความพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งในการเลือกกลุ่มของกลุ่มควบคุมในบางกลุ่มอาจจะมีนักเรียนที่มีทักษะไม่แตกต่างกัน ทำให้ในบางทักษะนักเรียนไม่สามารถช่วยเหลือกันได้เท่าที่ควร 2) การฝึกทักษะ ในส่วนของกลุ่มทดลองนั้น จะต้องมีการฝึกฝนตามแบบฝึกหัดนอกเวลาเรียน และจะต้องมีการแลกเปลี่ยนให้คำแนะนำภายในกลุ่ม เพื่อปรับปรุงให้ทักษะถูกต้องที่สุด ก่อนที่จะนำคลิปวิดีโอการฝึกของนักเรียนที่ได้บันทึกไว้ส่งให้กับครูผู้สอน ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นนักเรียนจะต้องฝึกฝนตามแบบฝึกหัดนอกเวลาเรียน แล้วนำคลิปวิดีโอที่ฝึกส่งครูผู้สอนเลย จึงเป็นสาเหตุทำให้กลุ่มทดลองหลังการทดลองมีทักษะการส่งลูกตีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ Chanthani (2016) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเตะในกีฬาเทควันโด ผลการศึกษาพบว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ มีผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานของกีฬาเทควันโดของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มการสอนแบบปกติ

4. ความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ Chancaow (2018) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำ ผลการศึกษาพบว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในการเรียนที่ดี ความเข้าใจในท่าทางขั้นตอนวิธีการว่ายน้ำมากขึ้น ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน

## ข้อเสนอแนะ

### ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนต้องมีหลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มที่ชัดเจน และครูผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการเตรียมตัวในการสอน และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.ในการมอบหมายให้นักเรียนที่มีความสามารถมากกว่าไปศึกษาสื่อวีดิทัศน์ก่อนเข้าชั้นเรียนนั้น ครูผู้สอนต้องมีความใส่ใจติดตามนักเรียนเป็นอย่างมาก และต้องตรวจสอบความเข้าใจของผู้ที่รับบทบาทเป็นผู้ช่วยครู ก่อนที่นักเรียนจะนำไปช่วยเหลือเพื่อน

### ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรจะมีการทำวิจัยศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาพลศึกษาอื่น ๆ เช่น บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ให้กับนักเรียน เพื่อให้มีแนวทางการพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้น

2.ควรจะมีการวิจัยศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น ทักษะด้านอื่น ๆ ของทักษะแบริ่ง

## เอกสารอ้างอิง

- Auttawutikul, S. (2008). *Development of a knowledge sharing process using computer-supported collaborative learning based on peer-assisted learning approach to enhance knowledge creation behaviors of graduate students.[Doctoral of Philosophy Program in Educational Communications and Technology, Chulalongkorn University].*
- Chancaow, W. (2018). *Effectiveness peer assistant teaching technique/swimming performance.[Master of Exercise and Sport Science, Burapha University].*
- Chanthani, S. (2016). *Effectiveness of the peer tutoring on taekwondo basic skills based on scaffolding approach.[Master of Exercise and Sport Science, Burapha University].*
- Funchian, N. (2018). What should a good lesson plan look like? Retrieved from <https://www.truelookpanya.com/blog/content/68010/-teaartedu-teaart-teaarttea->
- Ninlakan, P. (2009). *Effect of feedback upon softball hitting skill learning.[Master of Education Degree in Physical Education, Srinakharinwirot University]*
- Phoodeetip, A. (2009). *A study on science learning achievement and behavior under viii principle moral of matthayomsuksa iii students using through peer-tutoring [Master of Education Degree in Secondary Education, Srinakharinwirot University].*
- Pienchop, V. (2018). *Includes articles on philosophy, principles, teaching methods, and measurements for physical education evaluation. Chulalongkorn University.*
- Thailand, S. A. O. (2015). *Badminton coach manual (Translated). Retrieved November 12, 2022, from http://www.sat.or.th*